

Sygn. akt I ACa 159/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 maja 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący :	SSA Piotr Wójtowicz
Sędziowie :	SA Ewa Jastrzębska (spr.) SA Elżbieta Karpeta
Protokolant :	Małgorzata Korszun

po rozpoznaniu w dniu 7 maja 2013 r. w Katowicach

na rozprawie

sprawy z powództwa Miasta K.

przeciwko Skarbowi Państwa-Wojewodzie (...)

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 9 listopada 2012 r., sygn. akt II C 709/11,

1) oddala apelację;

2) zasądza od powoda na rzecz Skarbu Państwa-Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa 5 654 (pięć tysięcy sześćset pięćdziesiąt cztery) złote tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt I ACa 159/13

UZASADNIENIE

Miasto K. wniosło o zasądzenie od Skarbu Państwa - Wojewody (...) w K. kwoty 1.550.585 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu oraz kosztów procesu.

W uzasadnieniu podniosło, że żądana kwota stanowić ma odszkodowanie z tytułu poniesionych przez Miasto K. z budżetu miasta kosztów utrzymania zabudowanych nieruchomości Skarbu Państwa w związku z nieuwzględnieniem tych kosztów w dotacji celowej w wysokości zapewniającej realizację zadania. Roszczenie dotyczy 2008 roku. Jako podstawę prawną roszczenia wskazano art. 417 kc w zw. z art. 415 kc, art. 361 kc oraz art. 49 ust. 1, 4, 5 i 6 ustawy

z dn. 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (Dz. U. z 2010 r. Nr 80, poz. 526 z późn. zm.). Powód wywodził, że Prezydent Miasta K. gospodaruje na mocy art. 23 ust. 1 ustawy z dn. 21.8.1999 r. o gospodarce nieruchomościami zasobem nieruchomości Skarbu Państwa w ramach zadań z zakresu administracji rządowej. Otrzymuje na ten cel dotacje celowe. W art. 49 ust. 1 i 4 ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego ustawodawca określił zasadę „że dotacje celowe powinny być przekazywane jednostkom samorządu terytorialnego w wysokości zapewniającej realizację tych zadań. Plan dochodów powódki z tytułu dotacji celowej z budżetu Państwa na realizację przedmiotowego zadania dotyczącego gospodarki gruntami i nieruchomościami Skarbu Państwa w 2008 r. zrealizowany został w kwocie 1.374.841,46 zł. Wysokość uzyskanej dotacji była nieadekwatna do poniesionych kosztów. W związku z wykonywaniem zadań związanych z gospodarowaniem nieruchomościami i Skarbu Państwa w 2008 r. wydatki Komunalnego Zakładu Gospodarki Mieszkaniowej w K. (zakładu budżetowego) wyniosły 2.925.426,06 zł. Różnica pomiędzy przekazaną dotacją a rzeczywiście poniesionymi przez powódkę kosztami wynosi 1.550.585 zł. Miasto K. domaga się wyrównania szkody w tej właśnie wysokości. Prezydent Miasta K. nie mógł odstąpić od wykonywania powierzonych mu zadań, gdyż spowodowałoby to nieodwracalne, negatywne skutki dla mienia państwowego.

Pozwany Skarb Państwa - Wojewoda (...) w K., reprezentowany przez Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa wniósł o odrzucenie pozwu, a ewentualnie o oddalenie powództwa. Zarzucił - powołując się na uregulowanie art. 23 ust. 3 ustawy o gospodarce nieruchomościami - że podstawową formą finansowania kosztów zarządzania nieruchomościami Skarbu Państwa przez jednostki samorządu terytorialnego w ramach zadań zleconych są dochody własne, w tym 25% udział powiatu w dochodach uzyskiwanych z tytułu tego zarządzania, zaś dotacja celowa ma charakter uzupełniająca. Ustawodawca wykluczył możliwość dochodzenia roszczenia o zwiększenie dotacji z tego tytułu, że była zbyt niska. Nadto zakwestionował roszczenie tak co do zasady, jak i co do wysokości. Wskazał, że dochody uzyskane przez powoda w związku z gospodarowaniem nieruchomościami w 2008 r. wyniosły 6.381.865,02 zł. Podniósł także zarzut przedawnienia.

Wyrokiem z dnia 9 listopada 2012r. Sąd Okręgowy w Katowicach oddalił powództwo i zasądził od pozwanego na rzecz Prokuratorii Generalnej Skarbu 8.188,55 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Wskazał w uzasadnieniu, iż niesporny był stan faktyczny sprawy co do faktu, że powód gospodaruje wskazanymi w pozwie nieruchomościami Skarbu Państwa w ramach zadań zleconych z zakresu administracji rządowej, a także wysokość otrzymanej przez stronę powodową dotacji celowej na realizację tego zadania w 2008 roku. Zdaniem sądu pierwszej instancji nie zachodziła żadna z przesłanek z art. 199 kpc uzasadniających odrzucenie pozwu. Przedmiotem rozpoznania jest roszczenie o charakterze cywilnym - żądanie odszkodowania uzasadniane odpowiedzialnością deliktową pozwanego. Chybione były, zdaniem sądu pierwszej instancji wywody pozwanego odnoszące się do treści art. 49 ust. 5 i 6 ustawy z dn. 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (tj. Dz. U. z 2010 r., Nr 80 poz. 526 ze zm.) z brzmienia którego wynika, iż obecnie (po wejściu w życie tej ustawy w dniu 1.1.2004 r.) jednostce samorządu terytorialnego nie przysługuje droga sądowa do dochodzenia roszczenia na tej podstawie, że wysokość dotacji celowej została nieprawidłowo ustalona w budżecie Państwa. Istotnie podstawą roszczenia na podstawie tej normy prawnej może być teraz tylko naruszenie zasady uregulowanej w ust. 5 powołanego przepisu, zgodnie którym dotacje celowe powinny być przekazywane w sposób umożliwiający pełne i terminowe wykonanie zleconych zadań. Porównując ten zapis z regulacją uprzednio obowiązującej ustawy z dnia 26 listopada 1998 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego w latach 1999-2003 (Dz. U. Nr 150, poz. 983, ze zm.), a konkretnie brzmieniem art. 49 ust. 5 należy zwrócić uwagę na zasadniczą zmianę. Obecnie podstawą roszczenia nie może być nieprawidłowo ustalona w budżecie państwa wysokość dotacji. Zmiana zakresu kompetencji jednostki samorządu terytorialnego do dochodzenia należnego świadczenia w drodze sądowej powoduje z jednej strony wyeliminowanie wyjątku od zasady sformułowanej w art. 27 u.f.p. Z drugiej natomiast stwarza sytuację, w której ustalenie w budżecie państwa kwot przeznaczonych na dotacje celowe na zadania z zakresu administracji rządowej w wysokości niezapewniającej właściwej realizacji zadań przez jednostki samorządu terytorialnego nie będzie objęte możliwością dochodzenia roszczeń przez jednostki samorządu terytorialnego. Powyższa konstatacja nie zmienia jednak oceny w przedmiocie dopuszczalności drogi sądowej w sprawie niniejszej. Chybiony jest też zarzut

przedawnienia. Powództwo podlegało jednak oddaleniu. Strona domagająca się odszkodowania w oparciu o przepisy dotyczące czynów niedozwolonych obciążona jest obowiązkiem wykazania kumulatywnie wszystkich przesłanek takiej odpowiedzialności pozwanego, a więc: zdarzenia, z którym system prawny wiąże odpowiedzialność na określonej zasadzie, oraz szkody i związku przyczynowego między owym zdarzeniem a szkodą. Przy ustalaniu odpowiedzialności z tytułu czynów niedozwolonych znajdują zastosowanie przepisy ogólne dotyczące związku przyczynowego, szkody i sposobów jej naprawienia (art. 361-363 k.c.). Materiał dowodowy zaofiarowany Sądowi przez stronę powodową w terminie prekluzyjnym, zakreślonym pod rygorem z art. 207 § 3 kpc w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 16.9.2011 r., nie dawał podstaw do dokonania ustaleń w kwestii faktu i wysokości szkody poniesionej przez powódkę. Operat szacunkowy mgr inż. M. L. z dn. 28.3.2011 r. (k. 50-115) nie mógł stanowić dowodu w tym zakresie jako dokument prywatny, sporządzony na zlecenie jednej ze stron. Z tego powodu nie został dopuszczony jako dowód w sprawie. Natomiast pozostałe środki dowodowe (sprawozdanie (...) za (...) kwartał 2008 r., zestawienie zbiorczego wydatków związanych z utrzymaniem nieruchomości przy ulicy (...), zestawienie zbiorczego wydatków związanych z utrzymaniem nieruchomości Skarbu Państwa administrowanych przez KZGM w K.) nie były wystarczające. Są to dokumenty obrazujące wyliczenia dokonane przez samą stronę powodową. Nie ma możliwości ich zweryfikowania ani pod względem rachunkowym ani pod kątem niezbędności i zasadności poniesionych wydatków - także w aspekcie czasu ich dokonania. Zasadne byłoby także dokonanie ustaleń faktycznych w kontekście treści art. 23 ust. 3 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (t.j. DZ.U. z 2010 r. Nr 102, poz. 651 ze zm.) zgodnie z którym, od wpływów osiąganych ze sprzedaży, opłat z tytułu trwałego zarządu, użytkowania, czynszu dzierżawnego i najmu nieruchomości Skarbu Państwa, o których mowa w ust. 1, a także od wpływów osiąganych z opłat z tytułu użytkowania wieczystego nieruchomości Skarbu Państwa oddanych w użytkowanie wieczyste, oraz od odsetek za nieterminowe wnoszenie tych należności potrąca się 25 % środków, które stanowią dochód powiatu, na obszarze którego położone są te nieruchomości (niezależnie od spornych twierdzeń stron w przedmiocie charakteru i przeznaczenia tych przychodów Gminy, co podlegałoby ocenie Sądu pierwszej instancji w ramach merytorycznego rozstrzygnięcia końcowego w sprawie). Pozwany podnosił w sprawie liczne zarzuty dotyczące wydatkowania przedmiotowych pieniędzy ze środków własnych Gminy, konieczność zbilansowania ich z przychodami o których wyżej. Od samego początku pozwany kwestionował żądanie pozwu zarówno co do zasady, jak i co od wysokości. Same zestawienia wydatków załączone do akt mają jedynie charakter informacyjny i nie mogą być uznane za wystarczające udowodnienie ich poniesienia w sytuacji, gdy jest to kwestionowane przez drugą stronę procesu. Szkada przedmiotowa w sprawie polegać ma na uszczerbku majątkowym jakiego powód doznał przez wydatkowanie własnych środków finansowych na realizację zadania z zakresu administracji rządowej przewidzianego do sfinansowania nie ze środków własnych jednostki samorządowej. Nie jest ona tożsama wyłącznie z prostą różnicą rachunkową pomiędzy wydatkowanymi na gospodarowanie nieruchomościami Skarbu Państwa kwotami pieniężnymi, a wysokością dotacji celowej. Przy takim przedmiocie sporu jak w sprawie niniejszej poza udokumentowaniem wysokości poniesionych wydatków oraz przychodów ich źródła i czasu - co nie nastąpiło - koniecznym byłoby także zawnioskowanie dowodu z opinii biegłego z dokładnym wskazaniem okoliczności jakie miałyby ona wyjaśnić przydatnych dla rozstrzygnięcia. Skoro opisane wyżej wymogi dowodowe nie zostały spełnione zdaniem sądu pierwszej instancji wobec niewykazania przesłanek z art. 417 kc powództwo należało oddalić. O kosztach rozstrzygnięto na zasadzie art. 98 kpc.

Od wyroku tego wniósł apelację powód.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił :

1. naruszenie prawa procesowego mające istotny wpływ dla rozstrzygnięcia sprawy, polegające na niewłaściwym zastosowaniu art. 233 k.p.c. poprzez:

a. wadliwą ocenę przeprowadzonego dowodu z dokumentów: sprawozdania (...) za (...) kwartał 2008 r., zestawienia zbiorczego wydatków związanych z utrzymaniem nieruchomości przy ulicy (...), zestawienia zbiorczego wydatków związanych z utrzymaniem nieruchomości Skarbu Państwa administrowanych przez Komunalny Zakład Gospodarki Mieszkaniowej w K.,

b. polegające na bezzasadnym przyjęciu przez Sąd w odniesieniu do przedłożonych przez powoda dokumentów, iż „nie ma możliwości ich zweryfikowania, ani pod względem rachunkowym, ani pod kątem niezbędności i zasadności poniesionych wydatków - także w aspekcie czasu ich dokonania”, mimo iż moc dowodowa dokumentów nie została skutecznie zaprzeczona przez stronę pozwaną oraz przy jednoczesnym stwierdzeniu przez Sąd, że wskazanym jest dla weryfikacji materiału dowodowego przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego,

c. niedokonanie wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego polegające w szczególności na pominięciu przeprowadzonego dowodu z zeznań świadków, pomimo iż Sąd nie odmówił im mocy dowodowej,

2. naruszenie prawa procesowego polegające na niewłaściwym zastosowaniu art. 227, 232 i 233 w związku z art. 245 k.p.c. przez odmowę dopuszczenia dowodu z opinii biegłej mgr inż. M. L. z dnia 28 marca 2011 r. na okoliczność wykazania prowadzenia przez miasto K. zadań z zakresu gospodarowania nieruchomości Skarbu Państwa zgodnie z zasadami prawidłowej gospodarki,

3. błąd w ustaleniach faktycznych mający decydujący wpływ dla rozstrzygnięcia sprawy i w jego efekcie błędne zastosowanie art. 417 k.c. poprzez bezpodstawne stwierdzenie, że powód nie wykazał kumulatywnie wszystkich przesłanek odpowiedzialności pozwanego, które wywodzi z przepisów dotyczących czynów niedozwolonych podczas gdy powód ewidentnie wykazał wystąpienie:

a. zdarzenia, z którym system prawny wiąże wystąpienie odpowiedzialność na określonej zasadzie (fakt bezpodstawnego i niezgodnego z prawem nieprzekazywania przez pozwanego środków finansowych, które powinien przekazać na gospodarowanie nieruchomościami Skarbu Państwa),

b. szkody (bezsprzeczny fakt poniesienia przez Miasto K. z własnych środków wydatków na zadania zlecone z zakresu administracji rządowej),

c. związku przyczynowego (konieczność wydatkowania własnych środków przez Miasto K. ewidentnie wynika z przekazania przez pozwanego dotacji w wysokości niewystarczającej na realizację jego zadań jako zadań zleconych),

4. rozstrzygnięcie sprawy pomimo przyznanego przez Sąd faktu niedokonania ustaleń faktycznych w kontekście treści art. 23 ust. 3 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (t.j. Dz. U. z 2010 r., Nr 102, poz. 651 ze zm.), przy jednoczesnym stwierdzeniu przez Sąd, że ustalenia te miałyby znaczenie dla sprawy oraz bez wskazania jakiego charakteru miały to być ustalenia, co wskazuje na nierozpoznanie przez Sąd istoty sprawy,

5. naruszenie prawa procesowego mające istotny wpływ dla rozstrzygnięcia sprawy polegające na niewłaściwym zastosowaniu art. 328 § 2 k.p.c. poprzez niewyjaśnienie w uzasadnieniu wyroku podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, w szczególności przyczyn dla których Sąd odmówił wiarygodności i mocy dowodowej zeznaniom świadków B. L. i K. P. oraz odmówił dopuszczenia dowodu z opinii biegłego,

6. sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego zarówno w zakresie ustaleń stanu faktycznego, jak i prawnego, a w szczególności błędne przyjęcie, że materiał dowodowy nie dawał podstaw do dokonania ustaleń w kwestii faktu i wysokości szkody poniesionej przez powoda,

7. naruszenie prawa procesowego mającego istotne znaczenie dla sprawy poprzez odmówienie mocy dowodowej bezpodstawnie potraktowanym jako dokumenty prywatne przedłożonym przez powoda dokumentom urzędowym (sprawozdania (...), zestawienia kosztów poniesionych w związku z gospodarowaniem nieruchomościami Skarbu Państwa) mimo braku podważania ich wiarygodności przez stronę przeciwną czym naruszono art. 244 § 1 k.p.c. w związku art. 252 k.p.c.,

8. błąd w ustaleniach faktycznych dokonanych przez Sąd polegający na twierdzeniu, że potrącenia z dochodów związanych z gospodarowaniem nieruchomościami Skarbu Państwa są „przychodami” Miasta K. podczas gdy stanowią one jego dochód.

Wskazując na powyższe zarzuty, wnosił o:

zmianę zaskarżonego wyroku przez uwzględnienie powództwa w całości i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja powoda zasadna nie jest i skutku odnieść nie może. Wbrew zarzutom skarżącego zdaniem Sądu Apelacyjnego zaskarżony wyrok uznać należy za trafny, żądanie pozwu w tym stanie rzeczy uwzględnione zostać nie mogło albowiem powód, na którym spoczywał ciężar dowodu z mocy art. 6 kc nie wykazał, aby istotnie przekazana dotacja celowa nie zapewniała pełnego i terminowego wykonania zleconych zadań.

Powód domagał się zapłaty podnosząc, że Prezydent Miasta K. gospodarując na mocy art. 23 ust. 1 ustawy z dn. 21.8.1999 r. o gospodarce nieruchomościami zasobem nieruchomości Skarbu Państwa w ramach zadań z zakresu administracji rządowej otrzymał na ten cel dotację celową zbyt niską (nieadekwatną) w stosunku do ponoszonych przez niego z tego tytułu kosztów i domagał się zasądzenia różnicy. Nie zarzucał, że zostały naruszone przepisy, na podstawie których ustalana jest wysokość dotacji, swoje żądanie opierał jedynie na fackie, że w jego ocenie wysokość tej dotacji nie była wystarczająca do pokrycia kosztów. Natomiast zdaniem Sądu Apelacyjnego rację ma sąd pierwszej instancji, iż samo tylko twierdzenie, że przyznana dotacja nie pokryła wszystkich kosztów poniesionych przez powoda z tytułu kosztów utrzymania nieruchomości stanowiących własność Skarbu Państwa nie może być podstawą skutecznego domagania się przez powoda zapłaty.

Powód powoływał się na treść art. 49 ustawy z dnia 13.11.2003r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (Dz. U. Nr 203, poz. 1966 ze zm.). Art. 49 u1 stanowi, iż jednostka samorządu terytorialnego wykonująca zadania zlecone z zakresu administracji rządowej oraz inne zadania zlecone ustawami otrzymuje z budżetu państwa dotacje celowe w wysokości zapewniającej realizację tych zadań. Ustęp 3 wskazuje, że kwoty dotacji celowych, o których mowa w ust. 1, ustala się zgodnie z zasadami przyjętymi w budżecie państwa do określania wydatków podobnego rodzaju, zgodnie z ustępem 4 dotacje celowe, o których mowa w ust. 1, są przekazywane przez wojewodów, o ile odrębne przepisy nie stanowią inaczej, na zasadach określonych w odrębnych przepisach, a zgodnie z ustępem 5 dotacje celowe, o których mowa w ust. 1, powinny być przekazywane w sposób umożliwiający pełne i terminowe wykonanie zleconych zadań. Na mocy natomiast ustępu 6 cyt. wyżej art. 49 w przypadku niedotrzymania warunku określonego w ust. 5, jednostce samorządu terytorialnego przysługuje prawo dochodzenia należnego świadczenia wraz z odsetkami w wysokości ustalonej jak dla zaległości podatkowych w postępowaniu sądowym.

Wprawdzie Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 10 lutego 2012 r., II CSK 195/11, (niepubl.) dopatrył się w art. 49 ust. 6 ustawy z 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego samodzielnej podstawy dla wystąpienia z pozwem o zapłatę na rzecz jednostki, której zlecono wykonanie zadań z zakresu administracji rządowej, gdy przekazana dotacja celowa nie zapewnia pełnego i terminowego wykonania zleconych zadań, jednakże rację ma wbrew zarzutom podnoszonym przez skarżącego sąd pierwszej instancji wskazując, iż obowiązek wykazania, że przekazana dotacja celowa nie zapewnia pełnego i terminowego wykonania zleconych zadań obciąża powoda z mocy art. 6 kc, a powód faktu tego nie udowodnił.

Przede wszystkim wskazać trzeba, że nieprawdziwe było twierdzenie powoda, iż pozwany nie kwestionuje, że wysokość dotacji nie była wystarczająca na realizację zadań administracji rządowej w zakresie gospodarowania nieruchomościami Skarbu Państwa. Wręcz przeciwnie pozwany fakt ten kwestionował już w odpowiedzi na pozew. Dlatego też na powodzie spoczywał obowiązek wykazania swych twierdzeń. Tymczasem zdaniem Sądu Apelacyjnego powód, mimo, że był reprezentowany przez fachowego pełnomocnika tego nie uczynił. Wbrew zarzutom zawartym w apelacji sąd pierwszej instancji nie naruszył prawa procesowego w stopniu mającym wpływ na wynik sprawy,

wszeghronnie rozważył zebrany w sprawie materiał dowodowy, dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, wyciągnął z tych ustaleń trafne i logiczne wnioski. Całkowicie chybione są podnoszone przez skarżącego zarzuty, iż sąd pierwszej instancji bezpodstawnie stwierdził, że powód nie wykazał kumulatywnie wszystkich przesłanek odpowiedzialności pozwanego, podczas gdy powód je wykazał. Chybione są też zarzuty skarżącego, że „wykazał zdarzenie z którym system prawny wiąże wystąpienie odpowiedzialności na określonej zasadzie, a mianowicie fakt bezpodstawnego i niezgodnego z prawem nieprzekazywania przez pozwanego środków finansowych, które powinien przekazać na gospodarowanie nieruchomościami Skarbu Państwa”. Nie ma, wbrew zarzutom skarżącego w zebranym w sprawie materiale dowodowym podstaw do przyjęcia, że pozwany bezpodstawnie i niezgodnie z prawem nie przekazał środków finansowych, które winien był przekazać. Jak stwierdzono wyżej powód nie zarzucał, że zostały naruszone przepisy, na podstawie których ustalana jest wysokość dotacji, swoje żądanie opierał jedynie na fakcie, że w jego ocenie wysokość tej dotacji nie była wystarczająca do pokrycia kosztów. Zatem powód błędnie utożsamiał fakt, że przyznana dotacja była niższa, niż kwoty wydatkowane przez powoda na gospodarowanie nieruchomościami wskazanymi w pozwie w 2008r. z faktem, że dotacja nie była wystarczająca na realizację tego zadania. Trafnie bowiem zarzucał pozwany, iż zgodnie z obowiązującymi w 2008r. zasadami gospodarki finansowej określonej w art. 138 pkt 3 ustawy z dnia 30 czerwca 2005r. o finansach publicznych w toku wykonywania budżetu państwa dokonywanie wydatków następuje w granicach kwot określonych w planie finansowym, z uwzględnieniem prawidłowo dokonanych przeniesień i zgodnie z planowanym przeznaczeniem, **w sposób celowy i oszczędny, z zachowaniem zasady uzyskiwania najlepszych efektów z danych nakładów**. Zatem aby skutecznie dochodzić swych roszczeń powód musiałby wykazać, że gospodarując wskazanymi w pozwie nieruchomościami Skarbu Państwa w 2008r. gospodarował celowo i oszczędnie, a mimo to przekazana dotacja celowa była niewystarczającej wysokości i nie zapewniła pełnego i terminowego wykonania zleconych zadań. Tymczasem powód złożył do akt dokumenty, z których wynika jedynie, że wydatkował kwotę wskazaną w pozwie. Słusznie wskazał sąd pierwszej instancji, że złożone przez powoda sprawozdanie (...) za (...) kwartał 2008 r., zestawienie zbiorcze wydatków związanych z utrzymaniem nieruchomości przy ulicy (...), zestawienie zbiorcze wydatków związanych z utrzymaniem nieruchomości Skarbu Państwa administrowanych przez KZGM w K. nie były wystarczające do wykazania zasadności roszczeń powoda. Są to dokumenty obrazujące wyliczenia dokonane przez samą stronę powodową. Nie ma możliwości ich zweryfikowania ani pod względem rachunkowym ani pod kątem niezbędności i zasadności poniesionych wydatków. Nie sposób tych dokumentów zweryfikować, nie wiadomo też czy rzeczywiście są to wydatki konieczne dla utrzymania nieruchomości. Na marginesie wskazać trzeba, że w dokumentach tych ujęto np. wydatki własne KZGM na zarządzanie, konserwację, remonty wykonane siłami własnymi, nie wskazując sposobu wyliczenia, a ze sprawozdania (...) wynika tylko kwota dotacji, a nie wydatków. Podobnie nie wykazują zasadności roszczeń powoda zeznania świadków B. L. i W. P. - pracowników pozwanego, słuchanych na okoliczność „wysokości kosztów poniesionych przez powoda na przedmiotowe zadanie zlecone”. Zeznania są ogólnikowe i odnoszą się głównie do samych zasad rozliczania dotacji.

Rację ma także sąd pierwszej instancji, iż do ustalenia czy w tym stanie rzeczy roszczenie powoda jest zasadne, konieczne byłyby wiadomości specjalne. Jednakże powód jest zastępowany przez fachowego pełnomocnika zatem nie było podstaw do dopuszczania takiego dowodu przez sąd z urzędu. Natomiast wniosek dowodowy, który zgłosił powód w postaci dopuszczenia dowodu z operatu szacunkowego bieglej M. L. z 28.2.2011 r. trafnie został przez sąd pierwszej instancji oddalony. Wprawdzie istotnie rację ma skarżący, że nie był to dokument prywatny zlecony przez jedną ze stron lecz nie zmienia to faktu, że dowód ten nie miał istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Operat szacunkowy mgr inż. M. L. był wprawdzie opinią wykonaną na zlecenie Sądu Okręgowego w sprawie II C 297/08 na okoliczność ustalenia czy poniesione przez powoda koszty utrzymania nieruchomości skarbu państwa były uzasadnione w świetle prawidłowej gospodarki nieruchomościami tyle tylko, **że nie dotyczył wszystkich nieruchomości wskazanych w pozwie, a przede wszystkim dotyczył innego okresu, a nie roku 2008r.** Z tej przyczyny był całkowicie nieprzydatny do rozstrzygnięcia sprawy i prawidłowo sąd pierwszej instancji oddalił wniosek o dopuszczenie dowodu z tego operatu. Innych wniosków dowodowych powód we właściwym czasie nie zaoferował. Zarzuty pozwanego były znane powodowi od chwili doręczenia mu odpisu odpowiedzi na pozew, pozwany wyraźnie bowiem wskazywał w niej, że kwestionuje roszczenie co do zasady i wysokości. Sąd pierwszej instancji zakreślił powodowi zastępowanemu przez fachowego pełnomocnika termin do złożenia wniosków dowodowych w myśl art. 207 § 3 kpc w brzmieniu obowiązującym do dnia 3 maja 2012r., a pełnomocnik powoda

wniosków dowodowych w określonym terminie nie złożył. W istocie pełnomocnik powoda takich wniosków dowodowych nie złożył do czasu zamknięcia rozprawy poprzedzającej wydanie wyroku. Na ostatniej rozprawie, po prawie roku prowadzenia procesu złożył wniosek o określenie mu terminu do złożenia wniosków dowodowych. Dlatego też trafnie sąd pierwszej instancji wniosku tego nie uwzględnił. Wniosek dowodowy o powołanie biegłego oraz o dopuszczenie dowodu z dokumentacji księgowej złożony został dopiero na etapie postępowania apelacyjnego. Wnioski te są w ocenie Sądu Apelacyjnego spóźnione. Art. 381 kpc wskazuje, że sąd drugiej instancji może pominąć nowe fakty i dowody, jeżeli strona mogła je powołać w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji, chyba że potrzeba powołania się na nie wynikła później. Skarżący fakt złożenia tych wniosków w postępowaniu apelacyjnym uzasadniał w ten sposób, że na konieczność wskazania takich dowodów zwrócił uwagę sąd pierwszej instancji w swym orzeczeniu. Jednakże zdaniem Sądu Apelacyjnego nie jest to wystarczająca podstawa do dopuszczenia wskazanych dowodów w postępowaniu apelacyjnym. Zgodnie bowiem z poglądem wyrażonym przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15.03.2011r., IPK 183/10 (niepubl.), który to pogląd Sąd Apelacyjny w tym składzie podziela - jeżeli strona uważa, że do udowodnienia jej twierdzeń wystarczy określony dowód i dlatego nie przytacza innych dowodów, to jej błąd nie jest usprawiedliwiony, sama ponosi winę niezgłoszenia dalszych dowodów i nie może zarzucać nieuzasadnionego uniemożliwienia wykazania jej praw.

Nie dopatrył się też Sąd Apelacyjny aby wzgląd na wskazywany przez powoda w apelacji interes publiczny mógł stawiać powoda w pozycji uprzywilejowanej w stosunku do drugiej strony procesu, zwłaszcza, że powód reprezentowany był w toku procesu przez dwóch fachowych pełnomocników.

Reasumując apelację jako pozbawioną uzasadnionych podstaw należało oddalić na mocy art. 385 kpc.

O kosztach orzeczono na mocy art. 98 kpc wliczając w nie oprócz kosztów zastępstwa procesowego także i koszty dojazdu.